

Forfatter: Dalgas, Ernesto

Titel: Udrag fra Dommedags Bog

Citation: Dalgas, Ernesto: "Dommedags Bog", i Dalgas, Ernesto: *Dommedags Bog*, udg. af Henrik Schovsbo, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1996, s. 80.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-dalgasdomval-shoot-idm139915689847456/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Dommedags Bog

den Mættelse, der følger efter en Skøges ustyrlige Favntag. Og atter sank jeg tilbage i Dyndet og blanded med Hovedet fuldt af Erindringer, som ej kunne skrives ned.

Da hørte jeg Fodtrin og Røsten af en, der snakkede med sig selv og slog med en Stav i Dyndet. Paa een Gang fornem jeg en Krog, som drog i min Skulder, og medens jeg hejsedes opad, hørte jeg en gryntende Røst: »En Fisk. En dejlig Fisk. Kanske en Sælhund. Ikke meget raadden. Den lugter lidt. – Ved Jupiter! Forbandelse! Det var en rar Fisk! Den er jo kun et Menneske«. Og hermed slap han sit Tag og spyttede i Vandet.

Aldrig har jeg følt mig saa ringe med samt mit Menneskeværd. Og næsten ønskede jeg at være en Fisk. Og da han holdt sig rolig og ikkun engang imellern spyttede haansk i Vandet, blev jeg først vred ved hans totale Mangel paa Humanitet; men ihukommende den gamle Regel: Stik Fingeren i Jorden og lugt, hvor Du er! sagde jeg hastelig: »Barmhjertighed! Hjælp mig paa Benene. Jeg er en fremmed, kastet op af dette Hav, hvor jeg har været som Jonas i Hvalens Mave«.

Han stod som før og sagde: »Bare Du var en Fisk. Saa var Du til at spises, i Stedet for nu kun til at spise«. Jeg sprang op, oplivet af min Harm og mere hjulpet af hans gnavne Tale end af den dybeste, kristne Medlidenhed, og sagde til ham: »Du raa, barbariske Tølper! Før mig herfra til Folk med mildere Sæder. Og lær mig fornemmelig, om her i dette Land er Filosofer, med hvem jeg kan diskutere Verdens Begyndelse og de sidste Ting«.

Da blev den skidne Fisker som rasende og hostede og spyttede og skraalte: »Du Græshoppe! Du Spyttgeg! Du Kallunkræmner! Ved Du, med hvem Du taler? Jeg er Kynikeren Krates, den verdensberømte Filosof, der midt paa Thebens Torv i Gerningen beviste min Yndlingsætning, at for den rene er alting rent«. Jeg gjorde mig mine Tanker; thi Manden var meget skiden; men højt sagde jeg kun: »Belær mig da, o, Krates, om dette Hav, hvorfra jeg blev udspyt«. – »Det er Okeanos, min Ungersvend, paa hvilken Solen sejler tilbage om Natten, naar den har fuldendt sin daglige Køre tur over Himmels Hvælvs«.

Ved dette Svar fornem jeg, den gode Krates' gode Filosofi var af en noget anden Art end vor, og spurgte ej om mere af den Slags.